

SCI-FI • FANTASY • WEIRD

(ELŐFIZETŐKNEK: 1490 FT) ÁRA: 1995 FT / 8 €

GALAKTIKA

WWW.GALAKTIKA.HU FB/GALAKTIKAMAGAZIN

XLIII. ÉVF., 2023. AUGUSZTUS

A HÁBORÚ ÚJ ARCA
HIDROGÉNGYÁR A MARSON
A FENSÉGES NYOLCADIK KONTINENS

401

**KOVÁCS
VARGA
HORVÁTH
ADAMSON
STEVENS**

**ROBERT J.
Sawyer**

**STANISŁAW
Lem**

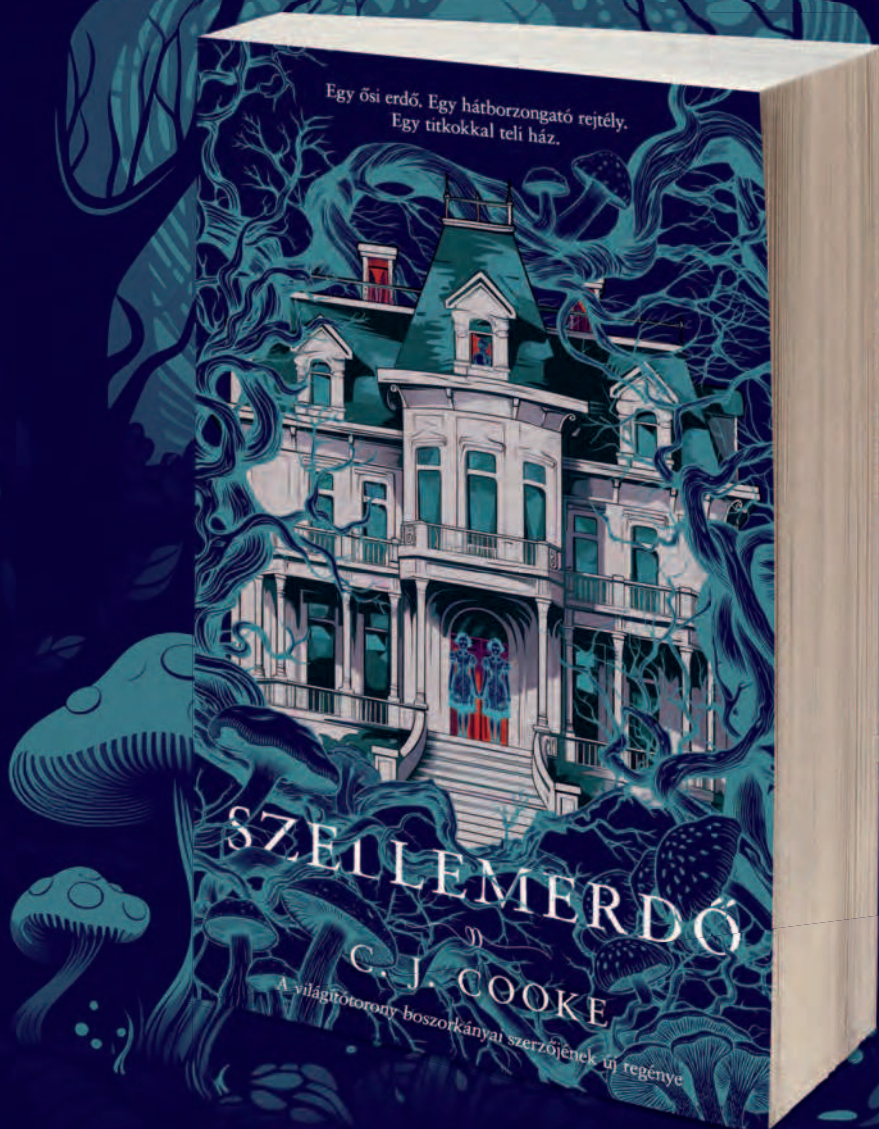

Előfizetőknek
**CSAK
1490 Ft!**

A FANTASZTIKUM LEGJAVA

A SKÓT MITOLÓGIA
LEGHÁTBORZONGATÓBB OLDALAIT
MEGMUTATÓ GÓTIKUS THRILLER
A VILÁGÍTÓTORONY BOSZORKÁNYAI
SZERZŐJÉNEK TOLLÁBÓL.

MÁR ELŐRENDELHETŐ A **GALAKTIKABOLT.HU**-N!
MEGJELENÉS: **AUGUSZTUS 15.**

Hidrogén, a bölesek köve

Februárban írtam arról, hogy miért lenne jó elektromos autók helyett hidrogénhajtást alkalmazni. A hidrogén ára akkor még az amerikai egyenértékben számolva 3 USD volt gallononként, míg a benzin ára csak 2 USD, tehát másfélszer annyiba kerül a teljesen környezetbarát hidrogén üzemanyag.

Ez már nem tűnik annyira soknak, főleg, ha figyelembe vesszük, hogy pár éve még 300 Ft körüli áron lehetett benzint tankolni az autóba, nemrég viszont volt olyan időszak, hogy ennek közel dupláját kellett költenünk egy liter üzemanyagra. Ez azt is jelenti, hogy adott esetben a 300 Ft-os benzin helyett 450 Ft-os hidrogént tankolunk. Mi ezzel a probléma, ha amúgy ez egyáltalán nem terheli a környezetet?

Nemrég érkezett a hír, hogy svájci kutatók egy parabolatükör segítségével napenergiából közvetlenül tudtak előállítani hidrogént és oxigént (vízbontással), valamint értékelhető mennyiségű hőenergiát. A hatásfok már a kísérleti berendezésnél is több mint 20%, ami a legtöbb napelem teljesítményét is meghaladja. A hidrogén-előállítás tehát környezetbarát napenergiával már közvetlenül megoldható, sőt melléktermékként értékesíthető, orvosi minőségű oxigén is termelődik a folyamatban, nem beszélve a fűtésre vagy elektromos áram termelésére használható hőenergiáról.

Úgy tűnik azonban, hogy a politikusok megint cserben hagyják az emberiséget, mert nem látnak tovább az orruknál, és nem kérnek fel szakértőket, akik segítenek nekik kiigazodni a tudomány világában. Pedig roppant egyszerű a teendő, csupán kötelezővé kellene tenni az európai benzinkúthálózatoknak, hogy a hagyományos üzemanyagok töltése mellett hidrogént is lehessen tankolni legalább 100 km-enként. Ez egyébként semmiben sem más, mint amikor elektromos töltési lehetőségre kötelezték a benzinkutakat.

Ma a hidrogéncellás, tehát abszolút környezetbarát autók elterjedésének egyetlen gátja a megfelelő töltési hálózat hiánya a világban. Tudtommal Magyarországon például egyetlen magánkút létezik, amit ugye csak a tulajdonosa használhat. Hozzánk legközelebb Bécsben van nyilvános, hidrogéntankolásra alkalmas kút.

Az Unió megfelelő szakembereinek végre meg kellene hozni azt a döntést, ami alapján kötelezővé lehetne tenni a nagy kúthálózatoknál a környezetbarát hidrogéntankolást. Valójában nincs is más út, hiszen az elektromos autók az esti töltésekkel akkora kapacitást foglalnának le az elektromos hálózatokból, amennyivel még a fejlett Németország sem rendelkezik.

Burger István
lapigazgató

Alapítva: 1972-ben

Tiszteletbeli főszerkesztő: **Kuczka Péter**

Főszerkesztő: **Dr. Mund Katalin**

Lapigazgató: **Burger István**

Irodalmi szerkesztő: **Németh Attila**

(irodalom@galaktika.hu)

Tudományos szerkesztő: **Kovács „Tücsi” Mihály**

(tudomany@galaktika.hu)

Olvasószerkesztő: **Athén Melitta, Kasza Magdolna**

Kommunikáció: **Goda Mikolt Hanna**

tel.: 06-70/944-8181 (kommunikacio@galaktika.hu)

Terjesztés és adminisztráció: **Simó Nikolett**

(terjesztes@galaktika.hu)

Szerkesztőségvezető: **Polonkai Tamás**

(szerkesztoseg@galaktika.hu)

Kreatív igazgató: **Varga Balázs**

A TANÁCSADÓ TESTÜLET TAGJAI

Dr. Lukács Béla fizikus, a KFKI Részecske- és Magfizikai Kutatóintézetnek tudományos tanácsadója

Dr. Juhász Árpád geológus, a TV2 tanácsadója

Dr. Almár Iván csillagász, űrkutató, a Nemzetközi Asztronautikai Akadémia SETI munkacsoportjának tagja, a nemzetközi SETI bizottság korábbi alelnöke

Réz András esztéta

S. Sárdi Margit irodalomtörténész, egyetemi docens, a Magyar Scifitörténeti Társaság elnöke

Alföldi István ex-ügyvezető igazgató, Neumann János Számítógéptudományi Társaság

Szabó György médiaszakértő (ex-elnök-vezérigazgató –Sanoma)

Juhász György tartalommarketing-szakértő

Szerkesztőség: **1024 Bp., Fény u. 2.**

Tel: 06-1/457-02-50, Nyitva: H–P 10–16 óra között

Kiadó: Metropolis Media Group Kft.

Felelős kiadó: a Kft. ügyvezető igazgatója

Terjeszti országosan a Lapker Rt.

Nyomdai előállítás: Gelbert Eco Print • www.gelberteco.hu

Előfizethető: kedvezményesen egy évre (12 szám, Platinakártyával, partneri kedvezményekkel) **17 880 Ft (1490 Ft/hó)** • csoportos beszedési megbízással: **1490 Ft/hó** • Galaktika XL (12 Galaktika XL, Gyémántkártyával, partneri kedvezményekkel): **29 880 Ft/év (2490 Ft/hó)** • csoportos beszedési megbízással: **2490 Ft/hó** • partnereinknél a digitális Galaktika **1200 forint/db**

Az előfizetés teljesíthető átutalással: **K&H Bank Zrt.**

10403181-50526767-88671008 vagy rőzsaszín postautalványon

a **Metropolis Media Group Kft, 1535 Bp. Pf. 746.** címre.

A megjegyzés rovatba kérjük beírni a kedvezményezett nevét és postázási címét.

Kanadában és az Egyesült Államokban előfizethető a **Pannonia Könyvesboltban.**

www.pannonia.ca • e-mail: info@pannonia.ca

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

HU-ISSN 0133-2430

Támogatóink:

38

GALAKTIKA

2023. augusztus

81

63

NOVELLÁK

- 6 Stanisław Lem: Hajsza
- 26 Kovács Attila: Szörny lesz ma vacsorára
- 40 Robert J. Sawyer: Mindenekfelett
- 52 Varga L. László: Ingyenes próbaverzió
- 68 Horváth István: Az ókút
- 84 Mike Adamson: Felhőcseppek
- 100 Francis Stevens: A láthatatlan rettenet

GICKEK

- 22 A háború új arca
- 38 Videodrón
- 48 Világúrt jelentő deszkák
- 63 Zöld jövő
- 64 Gondolatátvitel
- 81 Zöld jövő
- 82 A szférák zenéje
- 92 Képregény a Galaktikában

GALAKTIKA XL

115 Martin Caidin: Végső visszszámolás (első rész)

A fenséges nyolcadik kontinens

Az óceánban felhalmozódó hulladék elleni küzdelem egy teljesen új koncepcióját javasolja Lenka Petraková díjnyertes építész. Ötlete alapján változtathatja meg a globális természetvédelmi erőfeszítéseket.

Petraková koncepciója, amely találon „A nyolcadik kontinens” nevet viseli, egy ambíciózus kezdeményezés, amelynek célja az óceáni műanyag hatékony újrahasznosítása, miközben egyúttal teljesen önfenntartó egységként működik. Ez a forradalmi építészeti projekt akár az élharcosa is lehetne az óceánokba ömlő műanyag hulladék elleni küzdelemnek.

„A nyolcadik kontinens” öt részből álló szerkezet, amely az üvegházaktól kezdve a lakóhelyeken át a biológiailag lebomló hulladékgyűjtőig számos létesítményt foglal magában. Ez egy újkori bárka, amelyet úgy terveztek, hogy túléljen és gyarapodjon az óceánokat ellepő műanyagáradat közepette.

Az építész víziója nem pusztán a szemét eltakarítására irányul, helyreállító és regeneráló megoldást nyújthat a sérült tengeri ökoszisztémának.

Petraková, aki az illusztris londoni Zaha Hadid Architects vezető tervezője, a Bécsben töltött diákévei alatt, mesterszakos diplomamunkája részeként dolgozta ki „A nyolcadik kontinens” koncepcióját. Ott mélyedt el az óceánok szennyezésének kérdésében, amely végül is meghatározta karrierjét.

TALÁN MÁR EGY mérföldet is futott, de még nem is lett melege. A fenyők ritkábban álltak.

Magas növéssűek voltak, függőlegesen törtek felfelé, éles szöveget zártak be a meredek hegyoldallal. A félhomályban hol halkabb, hol hangosabb patakcsobogás hallatszott. Vagy talán folyóé? Nem ismerte ezt a környéket. Nem tudta, hová fut. Jó ideje szaladt már, a tisztásokon nem látta sem tábortüzek fekete nyomait, sem a fűbe taposott, esőtől sokszor áztatott, majd naptól megszáritott színes csomagolópapírokat. Ide láthatóan senki sem jutott el, mert erre utak sem vezettek, és a tisztásokon eléje táruló tájak sem voltak érdekesek. Mindenütt erdő terpeszkedett, bükkök zöldjével foltozott, felfelé egyre sötétebb, és az egyetlen, ami fehérlett: a letört fák törzsének belseje. Vagy a szél törte derékba őket, vagy tulajdon vénségük. Ha útját állták, szemmel mérte fel gyorsan, megéri-e az ugrással járó erőfeszítés, vagy jobb, ha alul, a seprűként lelógó ágak alatt mászik át.

A fák fölött világított az égbolt. Hátrahémozott. A tekintete egyre távolabbi fatörzsekről verődött vissza, míg végül azok egyetlen szürkésbarna tömegbe olvadtak. Felfigyelt a hangokra. Az üresség mértéke megegyezett a csenddel, csak a patak surrogott láthatatlanul oly távol, hogy ez a nesz is csak olykor-olykor hallatszott, a fák között a levegőben bolyongott. Bár lehet, ez is csak a lombok susogása volt: a magasban szél járt. Éles szeme látta a szelet is, a magányos fenyők mozgását a felhőháttér előtt. Majdnem az egész, erdővel borított völgy ott pihent alatta. Rögtön felfedezett két-három, valószínűtlen, templomtorony formájú mészkősziklát. Ahol belevesztek az erdőtengerbe, annak

*Úgy volt, hogy ezek természetes
és primitív körülmények között
megrendezett vadászatok lesznek,
akárha állat lenne a préda.*

Stanisław Lem

HAJLSZA

nagy, mozdulatlan hullámaiba, nyílások feketéllettek rajtuk: sejtetően barlangok bejáratai. Biztosan sokan végezték éppen azokban, mert ez volt a legegyszerűbb kiút. Nem kellett sem futni, sem eleve reménytelen terveket szövögetni. Mert hiszen nem volt sansza. Semmi esélye. Akkor meg minek fusson? Az előző menekülők miért futottak ugyanígy, minek törtettek felfelé, az erdőbe, majd azok háta-
rárain is túl, a sziklák és törpefenyők, a rezervátum érintetlen vadságába, miért nem hagyta magát senki, hogy hátba lö-
jék, szétverjék a fejét, minek ez a fárad-
ságos menekülés, ami legalább annyira kétségbeesett, mint erőtlen? Nem tud-
ta. Mellesleg nem keresett választ, nem gondolkodott. Előtte egy fűvel benőtt emelkedő, amit az utolsó kutyatejvirágok foltjai borítottak, mielőtt eltűnt volna a következő fenyőszigetben. Egy fán ma-
dár kiáltott, ismételte a maga tola-

dó, egyszerű dalocskáját. Nem tudta sem azt, hogyan néz ki a madár, sem azt, mi a neve. Messze alant, ahol a domboldal az első árnyékokba veszték, látta egy ka-
nyargós patak fehéres csíkját.

Át a vízen? Elveszítse az eddig meg-
szerzett magasságot?... Megtalálják majd,
egy pillanatra sem veszítik nyomát. Akkor
hát vissza az erdőbe? „Távolból is meg-
lőhetnek” – gondolta, felmérve szemé-
vel az üres tájat, ami a fenyők falától el-
választotta.

Nem ment tovább futva felfelé, önmagát
hallgatta. A benne lapuló csend nagyobb
volt, mint az a másik körös-körül, mint a
halk nesz, amit csak a túlevelű ágak kel-
tettek. A madáréneke három ismétlődő
hangja. Még egyszer hátranézett, hogy
megbizonyosodjon: az előny, amit üldözői
előtt nyert, elég nagy-e? Akkor pillantot-
ta meg a térség mélyén, az erdő előtti ho-
mályban az apró alakokat.

Előrevetette magát. Nem uralta az erőt, amely vak ösztönnel lökte őt előre. Ez rutin volt, nem rémület. Még nem az. Futott felfelé a meredeken, amit ilyen tempóban egyetlen ember sem bírna legyőzni. Nem lihegett, a szíve nem zakatolt a mellében, a vér nem zubogott a halántékában. Csak valami – maga sem tudta, mi – sírt fel benne gyenge, feszült vinnyogással, mint a rögtön lefogott húrok hangja, az egész csupán egy pillanatig tartott.

Nem tudta hogyan talált egy mély barázdát a fatörzsek között, egy kiszáradt patak medre volt, vagy egy árok, itt-ott iszapos sárral töltve, amikor felhőszakadások vize zúdult bele. Talán egy vihar idején lenne esélye. Legalább elodázná a véget, amire egyáltalán nem gondolt. Miközben nehézkesen és kimérten rakta egymás elé a lábát, felemelte a fejét. Sajnos ezekből a felhőkből vihar nem keletkezhetett. Hőség volt, ami még ide is leért, elviselhetetlenné tette az erdei aljnövényzet nedvességét. A tegnapi felhőszakadás utolsó cseppjeit, amiket még nem szárított fel a nap ide betévedő pár sugara (emlékezett arra a felhőszakadásra: a feje fölött szabályosan verte a bádogtetőt, és ő a dobolást hallva arra gondolt: ha így esik majd tovább, akkor a dolgot egy, esetleg két nappal is elhalasztják), futás közben karja az ágakba ütközött, víz hullott rá fentről, a csuklóján gyémántos ragyogással gyűlt össze, nem rázta le, magától is rögtön felszáradt. Rohant tovább, a cipő vasa rémisztő csattanással ütközött össze egy fehér kővel, megingott, visszanyerte az egyensúlyát és nem csökkentette a sebességét. A fülével a mögötte keletkezett zajokra összpontosított. Messze voltak, de nem annyira messze, hogy ne jusson el hozzájuk ez a csattanás, az erdő sza-

badon vitte lefelé a hangot. Ekkor a fák váratlanul szétnyíltak előtte. Egy három oldalról fenyőkkel körülvett kis csúcson állt. A napsütötte távolban hegyek rajzolódtak ki, laposak, kéklők, az oldalaikon fehér hófoltokkal, a csúcsokhoz pedig felhőcsomók tapadtak.

Széles, fűvel benőtt domboldal vitt lefelé, odébb ismét erdőt látott. Csak két másodpercig állt, de máris meghallotta az üldözőket. Megismerte Menor hangját, meg-megtörő, dühödő ugatását. Nem félt a kutyáktól, nem árthattak neki, de a kutyák embereket is jelentettek. Gyűlölte őket? Talán megpróbálná, ha maradna rá ideje. Mellesleg nem volt jelentősége.

Még egy pillantást vetett a hegyekre, eszébe jutott, biztosan most látja őket utoljára, és bár soha nem voltak fontosak számára, nem ismerte őket és sohasem járt bennük, nem volt mit keresnie a sziklák között, de ez a gondolat mintha a hegyekről verődött volna vissza az elméjébe: talán csak percei maradtak, legfeljebb egy óra, amíg nézhet, hallhat, mozoghat, és hogy ez az igazság. Megérezte a mellében váratlanul szétömlő hideg, ragyogó higanyt, és rohant előre.

Szinte hihetetlen sebességgel futott, még soha nem száguldott így. Négy-öt méteres ugrásokkal szaladt, fel-feldobva magát a levegőbe, repült a fű fölött, összehúzott lábakkal ért földet, és máris jött a következő ugrás. Vajon tudott valaha így futni? A halántékán nyomást érzett, szemében vibráló szikrákat, a mellében még ugyan nem az a forróság érződött, ami az eszméletvesztést jelezné, de utálatos és természetellenes hőséget tapasztalt.

Az ízületei belereccsentek, vasalt lába tépte a gypet, dobta hátra a cafatokat a következő ugrásnál. Tudta, lassítania

kéne, mert már nem uralja a gyorsító erőt, ami vitte őt előre. Ám nem tudott fékezni, talán nem is akart – ez végül is egyre megy.

Látta, hogy mint az egész táj, az a meredek domboldal is a fekete, félhold alakú erdőhöz vezet. A hegygerinc kék a felhők között, minden szabályosan emelkedik és süllyed az ő teret elnyelő ugrásai szerint. Már egyáltalán nem érezte az erőfeszítést, már azt sem tudta, hogy ő fut-e így, vagy csak lóg mozdulatlanul, és a világ egy ismeretlen erő hatására rohan hátrafelé, kegyetlen görcsökben, valamiféle csuklásban halad, tántorog émelyítően – amikor a lába a napfényáradattól kiégett fehér kavicsokon megcsúszott, és ő elzuhant, előrebucskázva. Közben kétségbeesetten kalimpált kézzel és lábbal, vele együtt repültek a kavicsok is. Amikor végre mozdulatlaná vált a porfelhőben, félig térdelt, tiszta fehér lett a meszes portól. Ez a púder a térde és a csípőizülete körül ugyan fehér volt és illanó, de máris elsötétült, mintegy a verejtéktől. Mint a ló, amelyik sokáig ügetett a poros úton – gondolta, közben bizonytalanul lábra állt.

Csodálkozott: milyen magasán van fölötté az a csúcs, amelyikről ilyen nyaktörő módon futott le. „Egy kis előnyt szereztem” – gondolta, és hogy ezt el ne veszítse, rohant tovább.

A fák között, akár egy megvakult tüdő, sötétlett a víz. Tekintetével ösztönösen fürdőzőket keresett, egyre lassabban és csendesebben futott; itt a fenyők hatalmasra nőttek, közöttük vertek tábort; látott olyan helyeket, ahol a sátorcövekeket verték le, a kis tó partján a nyomokat: hol húzták partra a csónakot; egy aranyszínű és vörös elemekből épített kikötőt. De a nyomokon kívül senkit. Előrehajolt és

gyorsított. Vagy negyed mérfölddel távolabb túljutott a nagy sziklák övezetén – ezek valaha egy közeli hegyoldalról lavinaként szakadtak ide – átugrálta őket igen ügyesen, és csak fehér porfoltok jelzték rajtuk azokat a pontokat, ahol elrugaszkodott tőlük a következő ugráshoz. Közvetlenül a kövek mögött szél tördelte erdőt látott, száz és száz félbe tört fatörzs hevert itt régóta. Már korhadoztak, bár itt-ott egyik-másik törzs kérge még egésznek és keménynek látszott, de a sok szürke pókháló az ágakon figyelmeztethette volna őt. Amikor lábát könnyelműen az egyik óriási törzsre vetette, a fa azonnal megadta magát, puhán és szinte reccsenés nélkül gombás masszává esett szét, ő meg majdnem csípőig belezuhant. Nem volt könnyű kiemelni a lábát szorult helyzetéből: nagy volt a lendület és a súly – de összegörnyedve, meghátrálva, fabél darabokat vonszolva maga után, végre kiszabadult, és tovább futott.

Az utolsó fák fölé magasodva, a nagy réten állt egy fémárbóc. Elnézett jobbra és balra, megértette: magasfeszültségű vezetékét lát. Itt haladt át a hágón, és vezetett tovább, a távolban kéklő síkságok felé. A legközelebbi oszlophoz rohant, most arccal a széles domboldal felé: annak sziklás tetején minden pillanatban felbukkanhattak az üldözők. Talán valami akadályra leltek útközben? Még a kutya-falka izgatott ugatását sem hallotta. Ha csak radarokkal üldöznék őt, most egy pillanatra talán láthatatlanná válna, a vasszerkezet megvédte azok sugaraitól. De hát ott voltak a kutyák, amiket a szimatuk vezetett.

Érezte, minden tagjában szétömlik a forróság, mintha belülről lángok marnák a testét. A futással járó erőfeszítéstől ke-

letkezett a forróság, eddig igazi szél hűtötte, most kitört a teste felszínére. Terpeszbe állt, széttárt kezével megmarkolta a fémet, mintha nem csupán az öt körülvevő levegőnek, de a fémszerkezetnek is próbálna átadni valamit ebből a gyilkos hőből, amelytől nem szabadulhatott. Minden másodpercben várta a már jól ismert jelenetet: mert már néhányszor – pontosan öt alkalommal – vett részt ilyen üldözésekben, de ott csak szemtanú volt, nem főszereplő. Azért vitték magukkal, hogy tanuljon. Úgy volt, hogy ezek természetes és primitív körülmények között megrendezett vadászatok lesznek, akárha állat lenne a préda. De nem voltak állatok, azoknak nem volt szabad ártani, nehogy végleg kihaljanak, csak kutyákat és radarokat használtak, és reptetőik is voltak, hátizsák formájúak, de csak mértékkel használták őket, hogy az esélyeket kiegyenlítsék.

Egyetlen alak sem bukkant fel a hegytetőn, nyilván takarékoskodtak az üzemanyaggal. A késés nem adott neki reményt, az már nem volt neki, éppen ellenkezőleg, csak növelte bizonytalanságát. Hirtelen jobbra, a síkság felé lejtősen álló fémoszlopok sorára pillantott.

Máris mászott fel a rácsszerkezetre, akár egy majom, gyorsan és ügyesen, fém csikordult fémhez, fent a csúcson kis hidat hegesztettek össze a hálózat javítói-
nak, ha télen jégdara rakódott a vezeté-
kekre. A vastag, rézből és alumíniumból
összefonott kábelek csillogtak a napfény-
ben. Őt már csak a vaskos porcelán szige-
telők választották el tőlük. Vajon kibírják
a súlyát?

Egész testtel átfordult a korláton, széttárt lábakkal tapogatta a szigetelőket. Öblösek voltak, nem adtak támaszt.

Leguggolt, megfogta őket kézzel, majd négykézláb mászott a levegőben, a három rézkábel egyike már közel volt. Benne az áram.

Merev, kifejezéstelen szemmel fogta meg azt a rézből font, nyugodt, ártatlan külsejű eret – megrázta egész testét. A napfényben alig látszott a kisülés, csak megérezte, de nem tett benne kárt. Alább engedte magát, és két karján függve megkezdte különös utazását a lejtős kábelén. Szabályozta a sebességet, lazított a fogáson. A rémisztő súrlódástól a két tenyere szinte meggyulladt, ő meg csikorogva suhant a rézkábel kétszáz méteres ívéen. Ahol az a legmélyebbre lógott, elengedte, és akárha egy szakadékba zuhant volna. Amint a fűre ért – de a másodperc törtrészeivel korábban – a magába szívott elektromosság kék ívvel ütközött a földnek. Kifacsart tagokkal, az öt kitöltő szörnyű erőtől egy pillanat alatt forrón, amely mintha átégette volna a testét, oldalára zuhant, és gurult, tépve-irtva a gyepet, küzdve az egyre gyengébb görcsökkel, mígnem kihűlt. Hirtelen felemelte a szinte furcsán kiürült és óriásira dagadt fejét. Csak a fejét, mert úgy tűnt, hogy a fűszálak között a hegy csúcsán, tán háromnegyed mérföldre, apró alakok bukkantak fel, nem tudta, kutyák vagy emberek.

Persze lehet, hogy tévedett, mert még mindig vibrált a szeme előtt minden. Nem is próbált felállni, összegörnyedt, és legurult a domb aljába. A gyepp ott, ahol lezuhant, biztosan kiégett, talán a kutyák nem találják meg rögtön.

Gurult és gurult, összébb húzta kezét-lábát, egy szédítően forgó test volt, fekete, zöld, kék, fekete, kék, váltakozott a szeme előtt a fű, a meztelen föld meg az ég. Óvatosan lefékezett. Nem azonnal

állt fel: az alkarja, a könyöke, a kézfeje valamitől vérvörös lett. Megszemlélte: ez vajon kinek a vére?

Bogyók voltak, száz és száz pattant szét. Amikor felállt, még rengeteg duzzadó szemet nyomott össze. Lenézett, majd letérdelt, ebben a testhelyzetben egy nagy állathoz hasonlított, fura színekkel, hozzáragadt fűcsomókkal, gyantával, vörös áfonya levéllel. Közelről szemlélt meg néhány érintetlenül maradt gömböcskét. Egy pillanatig olyan volt, mintha most lefeküdhetne ezen a helyen, és feküdné, semmi mást nem tenne, csak feküdné. Felugrott, és szaladt. Kétszáz métert repült magasan a levegőben: a kutyák szagot veszítenek! A következő oszlop vasszerkezeténél torpant meg, hogy ne fedezzék fel őt a radarok, de ez ostobaság

volt. A kutyák körözni kezdenek a hely körül, ahol elvesztették a szagnyomot, addig keringenek majd ugatva, míg megtalálják azt a kiégett foltot a fűben. És ha nem találják meg őt, akkor jönnek az emberek, és utána uszítják a kutyákat.

Az erdő szélén rohant, bár tudta, hogy ez a legrosszabb út a sok közül, mert azon a ponton, ahol az erdők szürke bundája megszakadt, ez a völgy különbözött az összes többitől. A rezervátum valahol a közelben ért véget. Láta a műút színes csíkjait, tiszta fehér viaduktokat, amelyek könnyedén ívelik át a mészkősziklák réseit. Az alagutak fekete nyílásait, a levegő kékes páráját, a dombokon elszórt házakat, melyek mind keskeny út-szalakkal csatlakoztak a műút szalagjához. Tovább futott, mert már nem fordulhatott meg.

2023/SZEPT/28-29 | 20h | TÁNC&SZÍNHÁZ
DANCE&THEATRE | ENGLISH FRIENDLY 16+

The Dan Daw Show (UK)

trafó TRAFÓ KORTÁRS MŰVÉSZETEK HÁZA | TRAFÓ HOUSE OF CONTEMPORARY ARTS //
1094 BUDAPEST, LILJOM UTCA 41. | WWW.TRAFO.HU | +36 1 215 1600 | @TRAFOHOUSE BUDAPEST

Jó volt a szél, hátulról toltá őt, és a szagát levitte a völgybe, el a kutyáktól. Hallotta ugatásukat, nem azt a vad, prédára vágó hangot, inkább nyuszító és bizonytalan szűkülést. Most értek arra a helyre, ahol felmászott a távvezeték oszlopára.

A forróság megnőtt a fejében, és néha rosszabbul látott. A szemében vibrált, ha tehetné, szétszakítaná a fejét, hogy beeresse a napsütés ellenére is hűvös hegyi levegőt. A domboldal mind meredekebb lett. Erősen ellenállni kényszerült az erőnek, amely lefelé lökte, attól tartott, leesik a lábáról. Csak nehogy most zuhanjon a tekergő gyökerek közé! Ez egy irtás volt, egyik törzsről ugrált a másikra, pontos és magabiztos volt minden mozdulata. Villámgyorsan mérte fel a távolságokat, a szükséges manőverek közül a legoptimálisabbat választotta, volt ebben valami tökéletes. De nem tudott erről, mert a fejében terjengő hó ellen küzdött, karja és lába a levegőt csépelte, már régóta gyorsabban szaladt a kelleténél, ilyen helyen nagyon könnyen felborulhatott, elzuhanhatott volna.

Elkapott egy kiálló gyökeret, lábával a földet szántotta, nem bírt felállni. Egész súlyával a jobb karján feküdt, nem volt képes szabadulni, de még mozdulni sem. A hátára fordult, és talán egy másodpercig feküdt. Eközben a maga villámgyors megfigyelő módján megtekintette az eget a világos felhő-szigetekkel, és ezek háttere előtt a fenyők koronáját.

Akár egy rugó, úgy ugrott talpra.

Mögötte maradt az irtás, főntebb volt a napfény és a foltokkal tarkálló erdő, balról pedig a fák mögül mézszőcsikák fehérlettek.

A domboldal lejtett alatta, száraz és gyér fű hullámozott, kövek álltak ki be-

lőle, akár fehér teknősök háta. Az egyikén fénycsík villant. Más köveken is látta azt a higanyszínű villanást. Figyelmesen nézte, lassan közeledett az egyikhez, lehajolt: fémes fólia hosszú és keskeny csíkjai voltak. Egy-egy kővel nyomták a „teknőshátakhoz”. A szélben rezegtek és visszaverték a napfényt. Felemelte a fejét. Itt és ott villantak meg a fűben, távolabb pedig, a nagyobb sziklákon egész pókhálók rezegtek a fényben – ezt valaki szándékosan csinálta. De miért?

Az első gondolat a gyanakvás volt. Kelepce? Valahol itt lapulnak, idecsalták őt, hadd higgye, hogy ezek a fémszálak megvakítják a radarokat, és ő menjen tovább bátran és magabiztosan?

De hát az üldözők messze fent voltak a hegyen. Érezte, hogy valamilyen érthetetlen dologba keveredik, egyetlen pillanatig sem hitt a megmenekülésében. Mégis elindult, átlépte az első, fűből kiálló követ, aztán ügetésbe váltott, majd rohant. Rengeteg szalag volt, valaki nem sajnálta az energiát, és távolabb, a kúszófenyők bokrain is libegtek a levegőben makacsul, a kis törzsekhez, ágakhoz kötözve. Mindenütt ugyanaz a csíkokra vágott fólia.

Itt-ott a szél letépte őket, mint ökörnyal úsztak a levegőben, szikrázva csillogtak, hát ő is arrafelé futott, az ezüstszálak utolérték, itt már valamivel kevesebb volt belőlük, rendszertelenül szétszórva, marokszámra, ő meg közben kijózanodott kissé, és már tudott gondolkodni a fejében és szemében pulzáló hőség ellenére. A kutyák biztosan ráleltek a nyomára. Hallotta őket, az erőteljes hangokat ugyan kissé tompította az erdő fala, talán most értek be a szélvihartól letördelt részbe. Semmit sem segít, hogy a rada-

rokat elvakítják a széltől sodort fóliacsíkok, semmit sem segít a kutyák ellen, ha másodsor nem szakad el a földtől, nem tesz maga és az üldözők közé szélesebb, szagnyom nélküli sávot, hogy becsapja az állatokat, és azok behúzott farokkal viszatérjenek gazdáikhoz.

A völgy fölé magasodó réten mészkösziklák álltak, odaérve meglátott egy ösvényt. Odalent pedig, a szakadék szélén a belezuhant fehér sziklákat. Ha oda leugrana, többé nem állna talpra. Túl mély volt ez a levegő-kút. A válla fölött hátrapillantott: az üldözőktől a domb nagy kidudorodása választotta el, amit a fényel szemben nézve fekete kúszófenyő bokrok és fűcsomók fölött a folyékony higanyra emlékeztető kicsiny tükörvillanások tarkítottak. Futhatott a szakadék széle mentén, bár ezzel nem járt jól. Ismét mohón nézett le a mélybe. Az ösvény a szikla alá vezetett, fakorlátokkal öveztek, kicsiny híddal lépte át a patakot, és eltűnt egy kis kiemelkedés mögött. A kavicsos részen megpillantotta egy fa árnyékát, és mielőtt megértette, máris rohanni kezdett, időnként lepillantva a sziklák között.

Vagy itt, vagy sehol! A rét kiugró, elvágott, áthatolhatatlan része hirtelen szakadt meg. A levegő mint tenger az öbölbe, hatolt be a sziklák mélyedésébe, de a közepén, a szakadék fenekétől nem választotta el több harminc méternél. Magas volt mégis, az ugrás biztos széttöréssel fenyegetett. A kis katlan fenekéről csak egy öreg, hatalmas fenyő nőtt. A legalsó, már halott ágai hozzáértek a mészkőfalakhoz, ez a mélyedés a sziklakkal ölelte körbe a fát, sötétzöld csúcsa, fiatal túleveles ágai talán hat-hét méterrel volt csak a szakadék szélétől.

Ha az esélyeit mérlegelné, sohasem ugrana le. De úgy kellett zuhannia, mint egy kőnek, elkapni a fát, és lecsúszni a törzsén. Úgy tartani a karját, hogy a letépett ágak fékezék lendületét, de nem akkora súllyal, hogy a fa a hirtelen ütéstől elhajoljon vagy eltörjön, mert az akkor őt a sziklafalhoz keni.

És sikerült, bár éppen csak. A fenyő elhajolt, elomlott, az ágai hullottak, mintha szekercével csapkodnák őket, de lefékezte az ugró lendületét olyannyira, hogy már maga irányíthatta lecsúzását a törzsön. Kavicsok csikordultak a lába alatt. Lent volt. Felézett. Egyetlen ezüst csík hullámozott a napfényben, a szakadék szélén akadt bele egy kőbe. Lefelé szaladt, nem az ösvényen, hanem toronyiránt, súlya alatt olykor kövek is törtek, kiszámított ugrásokkal repült át egy nagyobb szikla fölött. Majd egy másikon is átrepült, amit fentről látott ezen az oldalon. De ugrás közben, akárha meglőtték volna, lába elmerevedett, a kavicsok szétrepültek, ő pedig mozdulatlan lett felemelt karokkal, mintha önkéntelenül is védelmezné dudorodó mellkasát.

Négy lépésre tőle egy gyerek ült a földön. Talán tizenkét éves kislány lehetett, amit ő nem rögtön vett észre, mert a kicsi nadrágot viselt. Rövid haja sötét volt, akár a szeme. Csodálkozás nélkül nézte a közeledőt. Kicsit több figyelmet fordított rá, vagyis a fehér homlokán, a rövid orra fölött redők jelentek meg. A tekintete aztán lesiklott az idegenről, egy pillantást vetett a kis aranyórára, amit a kezében tartott, és most a csuklójára kötött, mintha már nem lenne rá szüksége. Az idegen mozdulatlanul állt, háromszor nagyobb volt a kislánynál, masszív, sötét és felhevült, egymástól távoli szemekkel, melyekbe ➡